

**Μυστικά και αθόρυβα έφυγες· Μάλλον είχες φύγει
προτού φύγεις (Αρχιμ. Εφραίμ Γ.
Τριανταφυλλόπουλος, Πρωτοσύγκελλος Ι. Μ.
Σισανίου και Σιατίστης, δρ Θεολογίας ΑΠΘ)**

[/ Πεμπτουσία](#)

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΣΤΟ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟ ΣΙΣΑΝΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ ΚΥΡΟ ΠΑΥΛΟ (+ 13-1-2019)

«Και επιπεσών Ιωσήφ επί πρόσωπον του πατρός αυτού έκλαυσεν αυτόν και εφίλησεν αυτόν....και εκόψαντο αυτόν κοπετόν μέγαν και ισχυρόν σφόδρα» (Γεν. 50-1,10).

Τι τούτο Δεσπότη μου; Τι τούτο Πατέρα μας;

Νωρίς πολύ και αναπάντεχα μας σύναξες γύρω σου! Δε μας κούρασες, δε μας προβλημάτισες, δε μας αποχαιρέτησες καν, ούτε μας έδωσες τη χαρά να σε

αποχαιρετήσουμε!

Όμως φαινόσουν «σαν έτοιμος από καιρό», καταπώς λέει ο μεγάλος αλεξανδρινός ποιητής, αφού συχνά τώρα τελευταία, όλο για το θάνατο, ακριβέστερα για το θάνατό σ ο υ μας μιλούσες, κατά την ομολογία πολλών Πατέρων.

«Πηγαίνω να ησυχάσω πιά»!

«Θα βγεί δε θα βγεί η χρονιά»!

«Πάω να αποχαιρετήσω αυτό το καλοκαίρι τα χωριά μου στη Σιάτιστα και την Εύβοια»!

«Τόσα πολλά αντιμήνσια στα τελευταία εγκαίνια, τι θα τα κάνουμε»;

«Θέλω οπωσδήποτε να αποτελειώσω την ταξινόμηση του Αρχείου της Μητροπόλεως»!

«Να! Άντε κι αυτή η χρονιά, το πολύ και η άλλη! Άλλωστε και οι γονείς μου δεν έζησαν πολύ»!

Ακούγοντας πολλά παρόμοια απορούσαμε, αλλά μας έλυσες, Γέροντα, σύντομα την απορία!

Σαν έτοιμος από καιρό, λοιπόν, αποχαιρέτησες -μόλις προ τριημέρου- τη λεβεντογέννα υψίκορμη Σιάτιστα, τον επί γης θρόνο Σου, και Σου, υψιπέτης Ιέραξ

του θεολογικού λόγου, του δραστικού, θεραπευτικού και ακατάκριτου, βρίσκεσαι ξάφνου στα θυμηδέστερα και γλυκύτερα, ασφαλώς και απλανώς πλέον, συγχορεύεις και συλλειτουργείς αενάως μετά πάντων των Αγίων, του αγίου Ιακώβου του Τσαλίκη, τον οποίον εκ νεότητος αγάπησες και από τον οποίο γαλουχήθηκες, του μακαριστού Χαλκίδος Νικολάου Σελέντη, αλλά και της αλύσου των προκατόχων Σου Μητροπολιτών Σισανίου και Σιατίστης, Αντωνίου, Πολυκάρπου, Ιακώβου, Ζωσιμά και των συν αυτοίς, παιανίζετε αιωνίως τα νικητήρια της Ανάστασης του Χριστού.

Ύπτιος καθώς βρίσκεσαι στη μέση του Ναού, μοιάζεις Δεσπότη μου να λες προς τον Κύριο Παντοκράτορα, πάνωθε σου: «Κύριε, προς Σε έρχομαι». Είναι οι κουβέντες που τόνιζες στις κηδείες των τέκνων του ποιμνίου Σου και που τις πρόφερες με τρόπο που πρόδιδε ακράδαντη πίστη.

Τι να πρωτοθυμηθούμε οι Κληρικοί Σου;

Την αδιάκριτη αγάπη προς τους φτωχούς και τους αναγκεμένους που κάποιους ίσως λογικοκρατούμενους θα σκανδάλιζε;

Το ακατάκριτον του λόγου σου; Δεν ακούσαμε δεκατρία χρόνια δίπλα Σου ούτε ένα λόγο κατάκρισης. Την απέφευγες επιμελώς σε βαθμό να συζητιέσαι σαν παράδειγμα προς μίμηση.

Την ιώβεια υπομονή σου στις κακεντρέχειές μας, στα αλάθητα, στις φιλοπρωτίες και τις προπέτειές μας; Πως άντεχες και μας σήκωνες με τις αδυναμίες μας χωρίς να γογγύσεις;

Πως έκρυβες την απογοήτευσή σου;

Τη διάκρισή σου στην εξομολόγηση; Εκεί που ανεμείγνυες το φάρμακο μετά μέλιτος για να οικονομήσεις τις ψυχές; Εκεί που μας δίδασκες ν'αποφεύγουμε τις νοσηρές προσωποληπτικές καταστάσεις και να επικεντρώνουμε στη σχέση του προσερχόμενου με το Χριστό; Δεν το έλεγες απλώς, βλέπαμε και νιώθαμε αυτή την τρομερή αίσθηση ελευθερίας που σε ταπεινώνει, αλλά και σε γιγάντωνε εν Χριστώ. Και μας ενέπνεες να Σε ακολουθούμε.

Τη στήριξή σου στα νέα ανδρόγυνα, τις οικογένειες και την αγάπη σου για τη Μακεδονία μας; Τη λύπη σου για τη βασανισμένη και χιλιοπροδομένη Πατρίδα μας;

Τη γεμάτη αυταπάρνηση ενθουσιώδη διά βίου ιεραποστολή σου, σε τρόπον ώστε να βρίσκεσαι πιο συχνά μέσα στο αυτοκίνητο για κεί που σε καλούσε η Εκκλησία, παρά στο κελί σου, το μοναχικό, ταπεινό και απέριττο; Πυρετώδης ο ρυθμός σου, σαν για να προλάβεις τις προθεσμίες. Και άλλοτε, ο πόθος σου -μας έλεγες- να πηγαίνεις να λειτουργείς μόνος σου σαν απλός παπάς στα ρημοκλήσια!

Δεσπότη μου, κάποτε σε παρατηρήσεις μας ότι οι μετακινήσεις σου ήταν υπερβολικές, και ότι το πρόγραμμά σου προσίδιαζε σε αυτό ενός Ιεροκήρυκα, παρά ενός Επισκόπου, μας απάντησες: «να ξέρετε, πρέπει να πέσουμε επί των επάλξεων μαχόμενοι»! Το καταλάβαμε και το εμπεδώσαμε πλέον, αφού αυτή η αλήθεια σφραγίστηκε με το επί γης τέλος σου: όλα για το Χριστό! Δεν διεκδίκησες ποτέ κάτι για σένα προσωπικά! Όλα για τον πλησίον, επειδή είχες γίνει ο πλησίον!

Τι να πούμε για την αφιλαργυρία σου που πρόδιδαν οι εκατοντάδες ευεργετημένοι και που μας έκανε να νιώθουμε ότι μέσα στην καρδιά σου ένα χαρτονόμισμα δεν βάραινε περισσότερο από ένα κομμάτι απλού χαρτιού; Απλώς απαθώς κατανοούσες ότι το ένα έχει ανταλλακτική αξία, το άλλο όχι. «Το χρήμα είναι για να κυκλοφορεί», μας έλεγες, «και για να λύνει προβλήματα. Δεν έχει κανένα άλλο σκοπό».

Να θυμηθούμε τον καίριο θεολογικό εκκλησιαστικό σου λόγο, μακριά από ιδιωτικού τύπου τρομοκρατικές θεολογίες, που καθιστούσε το ορθοτομείν, όχι δογματική αγκύλωση, αλλά αβίαστο τρόπο μιάς λειτουργημένης ύπαρξης; Τον

λόγο αυτό που ήταν ελεγκτικός και πύρινος, αποδομητικός της πονηρίας, όσο και παραμυθητικός. Λέξεις που κατά την εκφορά τους συνεκφέρουν σάρκα σταυρωμένη και αναστημένη, για τούτο και ανορθωτικές της ταλαίπωρης ψυχής. Πόσο σε ευγνωμονούμε γι' αυτές σου τις επεμβάσεις, τις ιαματικές και σωτήριες!

Βλέπαμε την αγάπη Σου για το μοναχισμό, αφού ήσουν μοναχός πιο πολύ από τους μοναχούς, και τη χαρά σου όσο έβλεπες τις παλαιότερες, αλλά και τις νέες επί των ημερών Σου μοναστικές αδελφότητες να πληθύνονται και να προκόβουν πνευματικά, σε συνέχεια του μακαριστού Μητροπολίτου προκατόχου σου Αντωνίου, του επίσης ασκητικού και φιλομόναχου.

Και κείνη η μέριμνά σου για τα συσσίτια και για την επαφή με τους νέους και τα παιδιά, ειδικά τα εξαρτημένα;

Η θρυλική «πολυσυλλεκτική» ομάδα θεολογικού προβληματισμού κάθε Δευτέρα στο Επισκοπείο μας;

Έρχεται στη μνήμη μας η προτροπή σου να σπουδάζουμε τα θεολογικά γράμματα και, στις όποιες επιτυχίες των Ιερέων μας, βλέπαμε να χαίρεσαι πιο πολύ από εκείνους τους ίδιους, σε βαθμό να απορούμε και οι ίδιοι. Ήταν το άτυφον, ευγενές της ψυχής σου Πατέρα μας και η ξένη προς το φθόνο καρδιά σου.

Κοντά σου τα γνωρίσαμε όλα αυτά, Δεσπότη μας! Γι' αυτό και αισθανόμαστε μεν φτωχοί και ορφανεμένοι, αλλά και ευφρόσυνοι, βέβαιοι όντες ότι τώρα, είσαι κηδεμόνας των ψυχών και των σωμάτων μας, με την παρρησία της προσευχής σου.

Μυστικά και αθόρυβα έφυγες. Μάλλον είχες φύγει προτού φύγεις.

Όσο ήσουν ανάμεσά μας, μας χάρισες την εμπειρία της Εκκλησίας. Βλέποντας τον καθ'όλου τρόπο βιοτής σου, το μυαλό μας πήγαινε στον εκκλησιαστικό Πατέρα εκείνον που παρόμοιαζε μια τοπική Εκκλησία με σώμα ανθρώπου: κ ε φ α λ η αυτού του σώματος είναι ο εκάστοτε Επίσκοπος εις τύπον και τόπον Χριστού, έχοντας για ο φ θ α λ μ ο υ ς του τους Κληρικούς, κ ο μ η και γ ε ν ε ι α τα ένδοξα μοναστικά τάγματα, κ α ρ δ ι α τις άγιες Τράπεζες των Ναών όπου και τελείται η αναίμακτη ιερουργία, σ ω μ α τους πιστούς, ενώ στη θέση του α υ χ ε ν α, η Υπεραγία Θεοτόκος εξασφαλίζει τον σύνδεσμο και την επικοινωνία Κεφαλής-Σώματος. Παρομοίως, δεν έλειπαν και κάποιες φορές, που ο συντονισμός χορδών προς την κιθάρα, όπως αναφέρει ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος για το ποια πρέπει να είναι η σχέση του Επισκόπου προς τους Κληρικούς του, επισκίαζε, ομόρφυνε, κάλλυνε, λάμπρυνε τη ζωή μας. Ευχαριστούμε και γι' αυτές τις στιγμές που υπήρξες η Πηγή της Αλήθειάς τους.

Θα θέλαμε να σου φωνάξουμε καλέ μας Επίσκοπε: «μείνον μεθ'ημών, ότι προς εσπέραν εστί, και κέκλικεν η ημέρα», όπως οι Μαθητές δεήθηκαν στο Χριστό. Όμως ήδη ήρθε η στιγμή να πληρώσεις και συ το δίκαιον όφλημα, που όλοι οι επί γης διαβιούντες καλούνται τη στιγμή την κατάλληλη ο καθένας τους να εξοφλήσουν. Το σώμα σου σε λίγο θα σπαρεί στη γη των Σιατιστέων και θα πλουτίσει τον τόπο. Και όχι μόνο τον τόπο, αλλά και τον τρόπο μας. Αφήνεις τα κάτω, τα άνω φρονείς, τοις άνω συνάπτεσαι εκείνα νοείς. Η ποιμαντική σου μάνδρα που υπήρξες Κεφαλή της διά Πνεύματος Αγίου σε αποχαιρετά και ζητάει την ευχή Σου.

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σισανίου και Σιατίστης κυρού Παύλου, υπερτίμου και Εξάρχου Μακεδονίας, πατρός και ποιμενάρχου ημών γενομένου, αιωνία η μνήμη!